

סיפורה של ישראלית שעברה ניתוח שד:

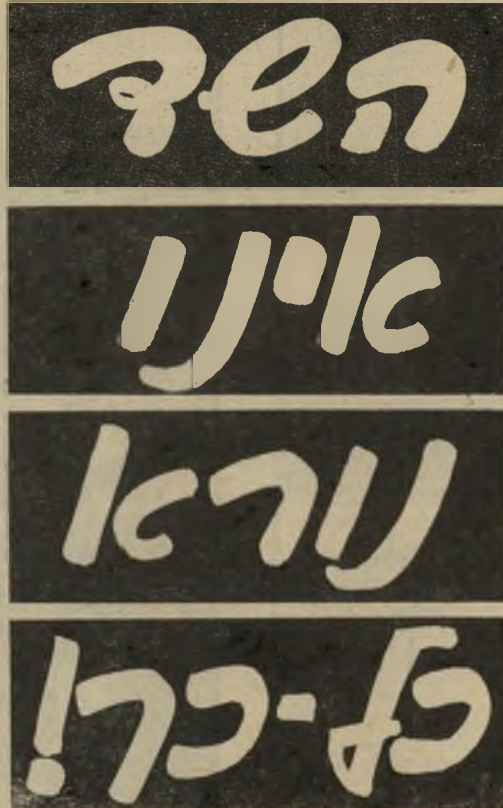
„לחצתי את ידו של מלאך המוות, והמשכתי בדרכי...”

„הפחד העיקרי היה ממוות ביסורים נוראים אך הנאב היה נסבל...”

אני עדיין צעירה מדי בשביל זה. למחרת בבוקר הכינו אותי לקראת הניתוח. האחיות בבית-החולים גילו יחס חם מאוד. ראיתי בעיניהן את הפחד, הרחמים. כמה מהן אף העירו לי: „אני מתארת לי איך את מרגישה עכשיו. זה בטח מפחיד אותך מאוד.” נכון, זה הפחיד אותי מאוד. אך היתה בי תיקווה.

הביופסיה, שעמד להימשך כעשרים דקות, התמשך כה לניתוח בן שלוש שעות. בעלי חיכה לבדו בחוץ — בטח עצבני ומתוח. התעוררתי מן הניתוח — בלי שד. עם מום בגופי. משהו חדש וזר לי לחלוטין.

אחרי ההתאוששות המוחלטת התבוננתי בעצמי, עדיין חבושה, עם מחטים נעוצים בגופי. לא חשתי כאבים. רק אי-נוחות מסויימת. אני, שפחדתי מוריקה

”**ה** אם יש לי או אין לי?” זו היתה השאלה הראשונה ששאלתי את בעלי, שעמד לצדי, מיד כאשר התעוררתי מן ההרדמה. אחרי שנכנסתי לניתוח ביופסיה, כרתו לי ענה לי בעלי. פרצתי בבכי נוראי, כשאני עדיין מנסה להתאושש מן ההרדמה. „זה לא פייר. זה פשוט לא הוגן,” מילמלתי במשך חצי שעה. תוך כדי כך הובלתי לחדרי, במחלקה הכירורגית בבית-החולים.

הייתי בת 41, נשואה ואם לשני ילדים קטנים, בני שבע וחצי וארבע וחצי. היתה לי עבודה מהנה, בעל מסור, מישפחה שאהבתי מאוד. לא היו לי חובות. שני תיים קודם לכן חזרתי משהות ממושכת בחוץ-לארץ, ובסך-הכל הייתי מרוצה מחיי.

”**ה**ייתי בגן-עדן של שופים. אך פעם לא האמנתי שזה יכול לקרות לי.”

יום שבת אחד, בבוקר, כאשר התקלחתי, גיליתי גוש זעיר בשד הימני. יצאתי מן המקלחת, מיששתי שוב, ואכן הוא היה שם — סירב להיעלם. אני שייכת לאותן נשים שחיו בגן-עדן של שופים. כלום לא הפחיד אותי, מעולם לא היו לי חששות מפני מחלות, מעולם לא עברתי ניתוח. הייתי בריאה כל חיי.

”**ה**סטאטיסטיקות על המחלה, הקוטלת נשים בכל העולם, לא דיברו אלי אך פעם.”

פשוטה, לא מתמוטטת, להפתעתי, מקדירות של מחט, ממחשבה ברורה שיש לי סרטן. התבוננתי במראה, וגם אז לא נבהלתי. אין מה לעשות. נראתי בסדר גמור, לדעתי.

כעבור יומיים כבר קראתי ספרים במיטתי, אכלתי, ודיברתי רק על נושא אחד — על סרטן, על שדים, על כריתות.

השד, שבה הוצגו ארבע נשים קנדיות שעברו כריתה, שמעתי שאלפי נשים בישראל נכנסו לפאניקה נוראה. שנתן נדרה, וסכין המנתח ריחפה מעד לגופי. החלטתי לספר את הסיפור האישי שלי. אם דברי יצריחו והרגיע כמה נשים, השגתי את מטרתני.

לפני שנה עברתי ניתוח שד כריתה השד. מאז ביקשנו ממני הספר עז עז, לכתוב מה עבר עלי. סורבתי דחישה. זה נראה לי כעניין פרטי שלי, וזה רציתי ישתרבו את הכלל. אך אחרי שחזיתי השבוע בתוכנית הטלוויזיה עז סרטני

פתאום רציתי לקרוא רק על הנושא הזה. פתאום עניינו אותי כל הסטטיסטיקות. חברות רבות באו לבקרני, חלקן בעיניים דומעות. העצב בעיניהן קצת הפחיד אותי. אם כולם כליך מרחמים עלי, אולי יש להם סיבה טובה לכך.

כעבור שבוע ימים חזרתי לביתי. עדיין חלשה, אך ללא תחושות או מחטים.

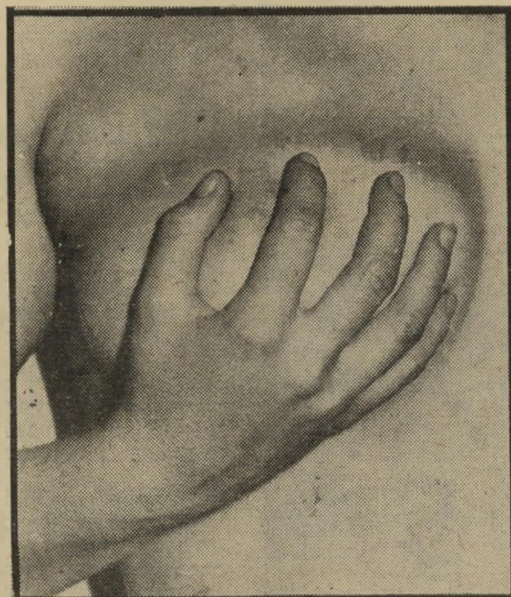
התבוננתי בצלקת. היא לא נוראה. כל המראה חדש בשבילי, אך לא כליך נורא כמו שחשבתי, ובוודאי לא כפי שהשתקף מעיני חברותי בביקוריהן. בעלי והי ילדים ביקשו לראות את הצלקת. הראתי להם. הילדים גילו סקרנות רבה, אך שום פחד לא ניבט מעיניהם. „אמא, זה יגדל לך שוב?” שאל אותי בני הקטן. דמעות זלגו מעיני. כל מה שרציתי זה רק לחבק את הבעל ואת הילדים. לא רציתי הרבה דיבורים, הרצאות, ביטחונות. שום דבר, רק חיבוקים.

מה בעצם מפחיד כליך בכל זה? לגבי זה הפחד

לשמור על הילדים. ביקשתי ממנה שתבוא אחרי שד אעזוב את הבית. סצינות של בכי הפחידו אותי. נסעתי עם בעלי לבית-החולים. מוזר, אשה בריאה כמוני נכנסת למיטה. כלום לא כאב לי לא הרגשתי רע, וחיי זרמו בנחת.

חבושה, עם מחטים בגוף

אשר עזב בעלי את בית-החולים, לעת ערב, הרגשתי בדידות נוראה. שכבתי בחדר לבד. ניי סייתי לקרוא ספר והתחלתי לחשוב על סרטן.

בעיני רוחי ראיתי תאים הרסניים המתפשטים בגוף, פי, והורסים בו כל חלקה טובה. זה לא ניראה לי די מציאותי. תמיד הסתובבתי בהרגשה שלי זה לא יקרה.

בכל פעם ששמעתי על אשה שעברה כריתה-שד, ריחמתי עליה. קראתי פה ושם בעיתונים על מימצאים חדשים, התייחסתי באדישות רבה לסטטיסטיקות שסיפרו על המחלה הקוטלת נשים בכל העולם. לא הייתי בת לאם שעברה ניתוח כזה, ולכן התהלכתי בביטחון. גם כאשר גיליתי את הגוש הקטנטן בשדי, קיוויתי האמנתי שזה לא רציני. באותו ערב בו גיליתי את הגוש, באתי לעבודה וסיפרתי לאחת מחברותי שמצאתי גוש. היא מיששה ואישרה את מימצאי. סיפרתי לבעלי על הגוש. זה זיעזע אותו. בכיתי קצת, אך עדיין לא קלטתי את משמעות העניין. המילה סרטן תמיד היתה זרה לי.

יומיים אחרי הגילוי נסעתי לבית-החולים ונבדקתי על-ידי שני רופאים. הם התייחסו לעניין בספקנות. „את חייבת לעבור ביופסיה, אך כל הסיכויים הם שזה גידול קטנטן, שפיר, כלומר לא ממאיר.” קבעתי תור באותו שבוע, ליום המישי בבוקר, כדי

”**ה**ייתי צעירה מדי מכדי לאמת. הילדים שלי היו קטנים מדי מכדי להיחזק יתומים.”

לעבור בדיקה. תוך שיחה עם הרופאים, הוחתמתי על טופס שאומר, שאם הגידול ממאיר — יכרתו את הי שד. שעה לפני שנכנסתי לבית-החולים, הלכתי לחגיגה בגן של בני הקטן. לא סיפרתי לאיש דבר. רק בעלי וקומץ חברות ידעו על כך.

חששתי לטלפן להורי. לא רציתי בסצינות של בכי או רחמים. לבסוף טילפנתי לאחותי, ערב לפני כניי סתי לבית-החולים. סיפרתי לה. טיכסנו עצה איך לספר לאמא. בכל-זאת רציתי שאמי תשמור על הילדים, אם אשאר בבית-החולים יותר מיום אחד. אחותי טילפנה מיד לאמי, המתגוררת מחוץ לתל-אביב, והיא הסכימה

”**א**ח הסרטן ראיתי בעיני-רוחי נחאים הרסניים, האוכלים כל חלקה טובה בגופי.”

למות מסרטן, ביסורים נוראיים. בנוסח הספרים שקראתי, הסרטים שראיתי וסיפורי הנוועות ששמעתי.

”**א**ף פעם לא אלך עוד חשופה”

אני צעירה מדי מכדי למות. יש לי שני ילדים קטנים, הזקוקים לי באופן נואש. זה פשוט לא הוגן להשאיר אותם יתומים. כל חיבוק נראה לי כפריי דה נצחית מהם. כאשר התחלתי לקבל שיחות-טלפון מההורים של החברים של ילדי, הבנתי שהם מפיצים את הסיפור